

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nick Clark Windo
THE FEED

Copyright © 2018 Windlark Ltd.

First published in 2018 by Headline Publishing Group

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02262-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NIK KLARK VINDO

FID

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2018.

Za Elenor

Psihoanalitičari vole da ističu da je prošlost živa u sadašnjosti. Ali i budućnost je, takođe, živa u sadašnjosti. Budućnost nije neko mesto prema kome idemo, već ideja u našem umu. To je nešto što stvaramo i što, zauzvrat, stvara nas. Budućnost je fantazija koja oblikuje našu sadašnjost.

Stiven Gros, *The examined life* (2013)

KEJT

Šta biste žrtvovali?

Da li ovo shvatiš tek kad isključiš Fid? Ostali gosti u restoranu gurkaju se oko mene, a ipak sam apsolutno sama. Trebalo bi da se osećam ugodno usred bučnog žamora prometnog mesta, ali sam, umesto toga, uronila u potpunu tišinu, i dok mi ta čudna zvonjava odjekuje u ušima, shvatam: Tom je u pravu. Ovo moram da zapamtim. Iako mi ova tišina van konekcije izgleda sasvim neprirodno, dobro je biti spor – još samo kad bih mogla da ignorišem svrab u mozgu.

Još sam grogi od neprestanog jurcanja između časova, iako sam posle škole odvela Rafu u dugu šetnju po parku. Skrasivši se na klupi, isključena sa Fida i s uključenim znakom *ne uznemiravaj*, bacala sam mu lopticu i gledala decu kako se igraju. To je bilo sve. Nisam radila ništa drugo. Nisam ćaskala, nisam strimovala vesti. Imala sam domaće zadatke za ocenjivanje (razred 9K je satarom nakomadao Šekspirovu *Buru* na zadatom kontrolnom testu filtriranog razmišljanja) i trebalo je da obavestim učenika DžejsonStark27 da ga oslobađam dopunske nastave, ali nisam. Nisam čak proverila ni svoj profil. Naprosto sam sedela, štrecala se od repetitivne torture zardalih ljuljaški i snagom volje prisiljavala misli da uspore. I, postepeno, nervoza je počela da jenjava. Puls mi se smirio i osetila sam kako se beba u meni opušta: njena uznemirenost smanjila se kad mi se mozak razmrsio. Akcija i

reakcija – lepo i lagano. Tom bi bio ponosan na mene; sad u restoranu uključujem Fid, ali samo naš privatni strim, da ga bocnem i kažem mu da je u pravu. Srce mi brže zakuca dok se veza uspostavlja i nehotice upadam u grozničavo ćaskanje javnog strima u restoranu, ali s lakoćom zaranjam u...

„Ne!“ Tomove guste obrve se podižu, a oči šire, ne znam da li od iznenađenja ili ljutnje. Isključuje Fid i njegove emocije su mi zato nedostupne.

Ponovo isključujem Fid, osećam se kao neki od mojih problematičnih đaka, pa ponovo sedimo u tišini. Smeši mi se, ali mu ne uzvraćam osmeh. Ne mogu dok se koncentrišem. *Mogu ja ovo, mogu ja i sporo.* Zašto Tom mora da čini da sve izgleda tako prokleta lako? Oči mi lutaju gladne informacija. Escajg trideset tri osobe u restoranu zvecka, a povremeni nehotični stvarni smeh zastruže po prostoriji. Neko se i nakašlje. Ali nema razgovora, u stvarnosti niko ne priča, a ja i pored buke superputa čujem cvrkut ptica. Shvatam da već dugo nisam čula cvrkut ptica, a to je zbilja divno. Međutim, problem s isključivanjem je u tome... što je sve... tako... sporo!

„Koliko će ovo trajati?“

„Moglo bi da potraje i čitavu večnost“, kaže Tom strpljivo klimajući širokim čelom pre nego što okrene glavu prema kuhinji. „Koliko već čekamo?“

„Proveriću.“

„Kejt!“, blago me upozorava. „Večeras ćemo biti *spori*.“

Eto ga: opet taj psihoterapeutski ton. Nagoveštava kudikamo više autoriteta nego što dužina njegovog staža zaslužuje; zapravo, mislim da sam to prvi put zapazila još kad je prošle godine tek počeo da radi, ali ne mogu da proverim svoje memope* a da se ne uključim. Ali ako to nervira *mene*, da li nervira i njegove klijente? A to ne bi bilo dobro; mora da uspe u tome. Bilo mu je potrebno prilično vremena da pronađe sebe, a voli taj posao. I stvarno je dobar u tome. To je *njegovo*.

Zato opet odvajam pogled i osvrćem se po stvarnosti, mimo gostiju pa kroz prozor. Još nije pao mrak, mada superput rano pomračuje ove

---

* Orig. *mundle*, izmišljena reč sastavljena od *memory bundle* – u prev. *memorijski snop*, to jest *memop*. (Prim. kor.)

starije delove grada. Doselili smo se odmah tu iza ugla pre dve godine, neposredno pre nego što smo se venčali. Predivna stara kuća (novogradnja nema dušu – volim da dom ima prošlost), kudikamo skuplja nego što smo mogli i da sanjamo da priuštimo, ali su nam pomogli Tomovi roditelji. I dalje imam pomešana osećanja zbog toga, baš kao i on. Ali ovde smo na vrhu brda. Superput prolazi blizu iznad nas, a grad je urbani rast rasprostrt pod našim nogama. Tako je mnogo ljudi tamo dole, ispod mene, milioni svetala koja trepere kao dinamični životi, a ja bih mogla da razgovaram s bilo kim od njih dok mi se misli rasipaju iz osvetljenog tornja tamo ka reci, Glavnog čvorišta Fida. Delo Tomovog oca. Stražari nad svima nama: ušica igle kroz koju prolaze sve niti mreže.

Sam pogled na to dovodi me u iskušenje da zaronim u svoj profil; svrbe me prsti da proverim novu anketu koju sam postavila. Sada imam već dvesta miliona pratilaca! (Da sam prihvatila sponzorske ugovore, a želela sam, mogla bih da napustim prosvetu – ali *ne*.) U iskušenju sam da proverim GPS, da vidim koliko sam blizu svojim pratiocima, ali potiskujem i to i trudim se da ignorišem svrab u mozgu. Pre neki dan progutala sam neku informaciju da nas, u stvari, implantat ne svrbi fizički. Fid ne izaziva nikakav telesni osećaj. To je samo *poriv* kojem, da bismo mu dali smisao, pripisujemo nešto telesno, pa nam naš mozak govori da ga svrbi. Podelila sam tu činjenicu i to je lajkovalo sto trideset sedam miliona ljudi, mada sumnjam da su me uopšte shvatili.

Zatvaram oči i moja sećanja na fantazme Fida obeležavaju tamu kao neonska svetla i svetlost zvezda, globalni gradski pejzaž gde svi žive u blizini. Tako lep. Tako neposredan. Tako ugodan.

Ne mogu da verujem da sam se i ja navukla.

Tom je i tu u pravu, a ja ga istovremeno i mrzim i volim zbog toga. Otvaram oči i, i dalje isključena, vidim kako reklamni panoi na drugoj strani ulice ne prikazuju ništa osim džinovskih četvrtastih brzih kodova na praznim površinama. Svet je tih. Društvena graja javnog strima u restoranu ne postoji u stvarnosti. Nemam pojma šta je na meniju i ne možemo uopšte da skrenemo pažnju konobaru. Kao da

ne postojimo. Ovde smo učajureni u sporoj tišini dok svi oko nas komuniciraju, obeduju i smeju se, a to je kao...

Cipele konobara odjekuju po drvenom podu dok izlazi iz kuhinje, a tetovaže mu vijugaju niz ruke. Spušta tanjire ispred dve mlade žene, čije se usne trzaju, naduvane u poluosmehe, dok im oči kolutaju i trepću. Melje biber na plavušinu hranu, ali ne i na hranu njene prijateljice; komunikacija je nema, ali savršeno precizna. Mada konobar odsutno zuri u ugao prekriven paučinom, znam da to nije ono što vidi. *Počinak je čudan to: spavati širom otvorenih očiju!** – kao što bi razred 9K trebao bez napora da dá odgovor na testu filtriranog razmišljanja (ali nije). Umesto toga, konobar je u beskonačnom mnoštvu, strimuje s prijateljima, internalizuje filmsku muziku, dopisuje se s devojkom... ili možda ipak ne. Pretpostavljam, pošto se usta te trojke razvlače u sinhronizovane osmehe, da trenutno flertuje s njima, a mene još više svrbe prsti da se uključim i oslušnem, to je taj sirovi poriv, interfejs Fida golica mi mozak nalik na knedlu u grlu.

Tom prilazi i hvata konobara, koji se štreca od neposrednog dodira i blene otvorenih usta kad konačno shvati da mu se Tom obraća izgovarajući reči ustima. Refleksno odvraća pogled kad ga Tom prisiljava da zaista *pogleda* svet i vidi stvarnost. Tom ga zatim dovlači do našeg stola, a mladi kelner nervozno cupka. Ima mali brzi kod istetoviran iznad obrve, u obliku orla, spreman za skeniranje, spreman da poboljša moj svet, a ja se pitam: šta bih videla ako se uključim u Fid? Kakav je izgled podesio? Veoma je bled, pa se ovim curama maločas možda predstavio kao preplanuo. Zubi mu nisu jednaki, ali možda je za njih namestio savršen osmeh. Ili je možda podesio da liči na neku poznatu javnu ličnost. Isključivanje Fida je kao podizanje vela. Prizor možda nije toliko lep, ali je stvaran, i Tom je u pravu, znam to, naravno da znam, to nije samo zato što mrzi svog oca: to je zaista zdravo postupanje.

„Ne, ne, *ne!*“ Tom pucketa prstima, a pogled iznenađenog konobara vraća se na njega. „Nismo uključeni!“ kaže prenaplašeno izgovarajući svaku reč i gestikuliranjem oponašajući usta. „*Pričamo!*“

---

* Vilijam Šekspir: *Bura*, u prevodu Živojina Simića i Sime Pandurovića. (Prim. prev.)

„Vi ste... *isključeni*?“, zgranuto pita konobar, glasom hrapavim od neupotrebe. Oči mu za trenutak postaju staklaste. Kome li je upravo poslao poruku? Menadžeru? Da li traži pomoć? Onim curama? Verovatno ne; ne okreću se prema nama. Da li je šerovao našu sliku? Čisto sumnjam – Tomove bezbednosne procedure su toliko napredne da ga je bukvalno nemoguće snimiti; njegov otac se odavno postarao za to.

„I-ma-te li je-lov-nik?“, pita ga Tom okrznuvši me pogledom. Ovo ga zabavlja.

„Stvarni? Ovaj... ne.“ Konobar pokazuje na svoju slepoočnicu kao da smo idioti. „Samo na Fidu.“

Tom mu poklanja osmeh za koji znam da znači nevolju, a dan je već bio dug, tako da... „Testenine?“, upadam mu u reč, a kelner obradovano klima glavom. Stvarne reči izgledaju čudno u mojim ustima, ali govorim brzo. „Špagete bolonjeze za mene, i karbonaru za njega. I porciju zelene salate, molim vas.“

Pošto konobar žurno pobeže, Tomov izraz lica me tera na smeh, uprkos mom neraspoloženju. Zauzvrat, to njega tera na osmeh, koji je i dalje mek, i dalje mladolik na obrazima ispod mlitave kose. Malčice je duža nego što je bila kada smo se venčali. Zavaljujem se i spajam prste preko bebe u mom stomaku. Mama i tata su opet srećni, devojčice, baš kao nekada. Uživamo u diskonekciji. Još smo to u stanju, znaš. Dobri smo zajedno, samo što nas ometaju neke druge stvari. Smetnje. Ovaj život.

Tom se naginje prema meni i naglašava svaku reč kuckajući prstom po stolnjaku: „Kejt, sve je tako sjebano!“

Ozbiljno to misli, iz srca, ali ta pritužba je nekako nežna i topla, kao da nam je navika da dolazimo na javna mesta i kukamo nad stanjem sveta. Hvatam njegov prst pre nego što ga slomi.

„Jeste. Jedino smo nas dvoje zdravi u glavi.“

„Ozbiljno, *pogledaj* samo sve ove ljude. Više niko ne živi u stvarnom svetu!“

Nešto u njegovom glasu postaje žestoko, iako šapuće. Naravno, budući da smo isključeni, nemam blage veze o čemu razmišlja dok mu se lice mršti, a nešto umire u očima. Sklanja ruku i eto ga ponovo, misli mu najverovatnije opet zapadaju u istu kolotečinu u vezi s njegovim

ocem, njegovom porodicom, Fidom, ali opet nema načina da to znam sigurno. Ovakva izolacija njegovih misli bezmalo se graniči s nevaspitanjem. O čemu razmišlja? Svom alternativnom životu, možda o onom koji je izabrao da nikad ne živi, kad je ostao umešan u stvaranje Fida umesto da pobegne. Diskutovali smo o tome stotinu puta dok se obučavao za psihoterapeuta. Čeznuo je za *tom* karijerom – za lečenjem razgovorom – a njegov otac je za to vreme izmislio Fid... Pa, ne morate biti Frojd, zar ne? Sećam se Tomove radosti pre nego što mu je rekao, i sećam se nemog gneva njegovog oca. Pričamo Tom i ja. Mnogo pričamo. To je jedna od naših snaga. Kad nađemo vremena, kao večeras, idemo sporo. Ali volela bih kad bi dao sebi malo mira. Grize se za donju usnu i zuri kroz prozor, a oči mu lete tamo-amo kao da je i dalje *uključen* i *šeruje*, ali proveravam – nije; Fid mu je i dalje isključen.

Kao i moj.

Plavuša i brineta u tišini mehanički jedu hranu, zadubljene u razgovor jedna s drugom, ili s drugima, ili s milion ljudi odjednom. Spolja gledano, ko zna? Oči im se pomeraju još brže nego Tomove, ali one ne vide stolove za ručavanje i stare postere na zidovima, već pulsirajuće stroboskopske boje Fida. Svrab u mom mozgu, odjednom shvatam, postaje nepodnošljiv. Prsti mi se savijaju i stežu. Usta su mi supersuva. Mogla bih bar da proverim anketu. Mogla bih samo malo da surfujem po forumima, da potražim vesti o *Energenu*. Sve je iznenadila objava te kompanije, ali čini mi se kao da se niko ne pita *zašto* je zaustavila bušenje na Arktiku, zašto je donela tu odluku baš *sad*, dok se Entoni Levin, njen izvršni direktor, iskreno osmehuje svetu. Ne verujem mu. Nešto se dešava. Svet je uznemiren i ljudi se čudno ponašaju: ekonomija je nepredvidiva, a političari izopačeni.

Sve to je izuzetno čudno, a moj mozak (moj pravi mozak, koji sada mukotrпно radi bez Fida) počinje i da boli. Da sam uključena, mogla bih da se opustim, da nadoknadim neke propuštene serije. Mama i Marta htele su da večeras ćaskamo zato što Marta hoće da podeli memorijske snopove o svojoj novoj kući; mogla bih da napustim svoj svet i doživim njene memope mesta tako mnogo kilometara udaljenog, kao da sam zapravo bila *tamo*. Mogla bih da proverim svoju grupu

Šta biste žrtvovali? – koja svakodnevno dobija desetine miliona šerova. Svi vole ankete. Ali moram redovno da ih osvežavam. Pažnja ljudi zahteva da je stalno hranite, i ako hoću da utičem na njih da *razmišljaju* o svetu, moram da budem pametna. Moram da budem glasnija od sveopšte graje. To je ono što Tom ne shvata: ja koristim Fid kao oruđe da činim dobro. Nisam *zavisnik!*

Jedna od prvih anketa na *Šta biste žrtvovali?* bila je o Arktiku. Prikladno, s obzirom na današnje vesti o *Energenu*, ali tada jedva da je iko učestvovao, i ja sam iz toga naučila da razlog nije ljudska glupost ili nebriga, već samo smetnje. Razlog je zavodljiva buka koja nas okružuje. Zato sada provlačim politička pitanja između *Šta biste žrtvovali... da izgledate dobro* i ... *da nađete muškarca iz snova*. Dobila sam preko šezdeset miliona šerova za te ankete, a zatim ih pogodila sa ... *da biste bili bolji prema planeti* na osamdeset miliona. Rasturila sam! Forumi su delili moje statistike. (Političari su pobedili – ko njih ne bi žrtvovao?) Bitno je naterati ljude da se za trenutak usredsrede na ono što radimo našoj planeti. Kad bismo mogli da steknemo uporište, da samo malo otvorimo umove ljudima, onda bi možda mogle da uslede krupnije promene. Još ne znam šta bi mogla da bude naredna anketa, ali razmišljam o nečemu kao *Šta biste žrtvovali... za dobrobit vašeg mozga?* – zato što – a nema šanse da to kažem Tomu, mada bih volela da mu to vrisnem u lice – ne verujem da bih ja žrtvovala Fid! Mislim da to ne bih mogla! Ne mogu! Želim da se uključim, odmah, vrištim u sebi za tim! Ali... dišem... *smiri se, Kejt, smiri se...* dišem duboko i ublažavam glas, zato što bi ovo trebalo da bude prijatno veče, a ja sam samo rastrojena. Kao i svi ostali. Moram da se usredsredim.

„Zašto ne bismo malo rešavali anagrame, a, Tome? Da vežbamo stare vijuge...“

On pravi grimasu i meškolji se na stolici. „Pa, šta si danas radila, Kejt?“

A onda – ne mogu da se obuzdam; zato što sam mnogo razmišljala o tome i šerovala to čitavog dana, tako da su svi ti linkovi sveži, a ja sam toliko očajna da proverim svoj profil, to je kao lapsus, navika koja živi sama za sebe – uključujem se, i...

... gde si, dođavola? Marta šalje poruke & mama odmah za njom, njeni emotikoni mi veomajasno stavljaju do znanja da se sprema da mi očita bukvicu, ali blokirajnju & upadniureč. Večeras smo isključeni, kažem, Tom smatra da je dobro za mozak, da uspori, da bi nastavio ispravnirad. Ne budi smešna, mama čat-snap, pogledaj memop mojasestra & pre nego što opet blokirajnju, šalje mi jedan od kojeg mojum eksplodira poput novoformiranamoždanaćelija, a osećaji & emotikoni Martinog memorijskog skupa šire se u postojanje kao polip u mojmozak, pa za tren nisam ja već ona:

– Stojim na travnjaku i gledam u novu kuću, belu fasadu (novu [dah oblaka] nijansu iz [Savršene boje], ID linkovan), lučniprozori, oblačnonebo iznad. Stupam na stazu (taj travnjak deluje zapušteno, koristite novi [Totalni herbicid], ID linkovan) & puls mi se ubrzava kad pružim ruku prema vratima, srce mi kuca 42% brže & 2,3% više endorfina mi se luči u krvotok. Tako je uzbudljivo! Bio-brava – *moja* – prepoznaje me, zato što je to mojabrava u *mojakuća!* & vrata se automatski otvaraju & čujem klince 6,72 m iza sebe kako trče niz stazu, ali sada sam u hodniku, hladnesenke & svežmiris sredstva za čišćenje & to je...

– Puzirajmemop & objašnjavam da ću im se javiti kasnije zato što sam uključena već 4 ms & Tom će primetiti ako budem uključena duže & još nisam surfovala ni po jednom profilu da vidim vesti o Energenu niti sam pogledala grupu [*ŠtaBisteŽrtvovali?*] & vidim da mi oglasna tabla blešti sa 57.603 poruke, što znači da anketa dobronapreduje. Dok gledam stiže poruka od KloiKarlson437 – Samo tako nastavi, *Kejt!* – ali nemam vremena da odgovorim, jer – Ma daj, *Kejt*, Marta šalje poruku & ja joj šaljem adrenalindoza & u isto vreme na brzinu pretražujem vesti [*Energen*] na svim stranicama, ali nema ničega novog pa zato linkujem svoju grupaprijatelja da vidim znaju li oni išta novo & šaljem brzoizvinjenje Marti & tužniemodži mami & kažem da ću im se javiti kasnije & isključujem se & prošlo je svega 11 ms...

Ali Tom je primetio.

„Zavisna si, Kejt!“, sikće.

„Ma daj“, kažem podsmešljivo i pokazujem rukom na sve oko nas, mada znam da je u pravu.

„Ista si kao i ostali!“

„A ti si takav snob! Ne, znam“, kažem pucketajući prstima, razmišljajući najbrže što mogu bez Fida. „Ti imaš transrodni, interseksualni, strahom od napuštanja izazvani Edipov kompleks.“ Igrali smo tu igru neposredno pre nego što je Tom završio profesionalnu obuku za psihoterapeuta: koliko možete da zakomplikujete proste psihičke sindrome? Ovaj ga, zapravo, zasmehava. „To je kompleks taticе“, objašnjavam mu, samozadovoljna, koristeći njegovo dobro raspoloženje, „ali mnogo složeniji.“

Međutim, njegov smeh prestaje. Tom gleda u mene i odmahuje glavom. Nisu mi potrebni emotikoni.

„Previše koristiš Fid, Kejt. Ti... nisi to radila ranije. Izvini što te nerviram, ali to radim samo zato što mi je stalo. Prestravićeš bebu...“

Ponovo tonemo u tišinu, ali ta tišina više nije kao što je bila. Drugačija je. Oboje se slažemo da se Fid otrgao kontroli. Preko toga smo se zbližili kada smo se upoznali na venčanju njegovog brata. Takođe, oboje smo zabrinuti zbog stanja u kom se svet nalazi, a on se slaže da je situacija u proteklih pet godina postajala sve gora. Moji roditelji ne veruju da je Tom dobra osoba, zbog njegove familije – jer on je Hatfild – ali jeste; znam da jeste, svim srcem. On nije kao njegov brat ili otac. Ali izgleda kao da poseduje njihovu apsolutističku crtu, kao da me tera da biram: ili on, ili Fid. Kao da ne mogu da imam i jedno i drugo. Okrećem se od njega i ponovo tapšem izbočinu na stomaku, jedno od mnoštva klinaca za koje redovno govorim svojim pratiocima (njih dvesta miliona) da ih ubijamo načinom na koji živimo. I ona je Hatfild.

„Želiš li da se ponovo uključiš, Kejt? Možemo da budemo spori i sutra uveče.“

Ali pre nego što mu odgovorih, nailazi kao talas. Zveket escajga i tresak stolica po podu. Dahtanje i torokanje zbudjenih reči izgovorenih u stvarnosti, a onda opet tišina, kao da su svi udahnuli u isti mah,

ali šta god da se dogodilo, u svim očima počelo je brže da treperi. Neko jeca; plavuša drži ruke preko usta. Konobar trči prema vratima.

„Tome?“

„Uključi se!“, kaže mi i na Fidu je sekund pre mene i...

– Preplavljuje me mojasestra. Marta histerično viče & blokirajnju & ubrizgavam testosteron da kontrira adrenalindoza, njena panika je zarazna & mama očajnički šalje poruke Gde si ti, gde si ti? Šaljem ti poruke već nekoliko sekundi, Kejt, šta se to dešava s tobom? Blokirajnju & primećujem da moje oglašnetable imaju na hiljade noveporuke & nikad nisam osetila ništa nalik na ovo: Fid se uvrće pod objedinjenom težinom zbog koje umalo što ne padnem sa stolice u stvarnosti. Trudim se da usporim mojendokrinisistem zato što mama sada čat-vrišti na mene da Marta čat-viče na nju & *zaštosamblokiralasvojujestru?* Potom tišina pada na Fid dok milioni FidID zastaju, nalik na razbijanje talasa, pre nego što udarnevesti eksplodiraju kao cunami. Meme kolaju & glasine se talasaju kao epidemija. Na hiljade foruma eksplodira u postojanje. Klasteri rastu oko njih dok se ljudi tiskaju da pogledaju & mama mi panično šalje Šta se dešava? Moja nadbubrežna medula pumpa adrenalin u mojsistem dok hitam da pogledam jednu stranicu, ali nešto pada ispred nje. Ali ništa nije blokirano: Fid je slobodan & ljudi u jatima hrle na druge stranice, koje su opet blokirane & iznova blokirane, a to je uradila... kompanija? Vlada? 127.734 stranica je stvoreno & blokirano u roku od 3 ns & kažem mami ne znam šta se dešava & paničnobockaj Toma, ali mi on šalje poruku da pokušava da nađe mojbratBen & zatim se nešto filtrira iz kipećeg Fidčater & eto ga snimak, snimak postaje viralan, širi se brže od ičega ranije & oni pokušavaju da ga spreče & *[darijančarls]* novosti su da je PredsednikTejlor1 ubijen. Sve se utišava. Svi FidID su tihi. *PredsednikTejlor1* je ubijen. To se u fraktalima širi po Fidu, a zatim mutira u reč atentat. Već izbija kaos u SAD, zarazna panika, krah berze & oružja se mobilišu i premeštaju prema istoku. Moji nivoi kortizola skaču za 18,2%,

srce lupa 2,93 puta prebrzo & sad ima na stotine hiljada tog videa & kad jedan strim blokiraju, 200 drugih se pojavi & gledam kakva je razlika između ubistvo & atentat & mama i dalje više, ali je nadjačava urlik & to ima neke veze s rečju hašiš, što je arhaični termin za C21H30O2 & pristupam jednom od foruma & onome što je tamo, onome što svi apsorbuju, što je u centru svih ovih foruma koji se otvaraju neprekidno & nezaustavljivo, a to je snimak tagovan [RichardDrejk62VišiBezbednosniAnali-tičarBK.SAD.ID#22886284912] s vremenskom oznakom od pre 7,23 s. Ulazim u njegov memorijski snop. Nemam pojma gde se ova soba nalazi zato što je GPS lokator blokirani, ali liči na svaku sobu specijalnih operacija iz svake serije koju sam ikada odgledala. Lakirani sto reflektuje hladnu svetlost neonki. Zvučno izolovane zidove ukrašavaju tanki ekrani. Onda PredsednikTejlor1 ulazi s džemperom boje krema (nova kolekcija [Miton], ID linkovan) ogrnutim preko ramena, velikom šoljom tamne & mirišljave kafe (sorta [arabeanica] marka [Nespro], ID linkovan) u jednoj ruci & to je BelaKućaSAD, to je bila BelaKućaSAD pre 7,34 s & curenje ovog memopa je sumanuto narušavanje bezbednosti, nikakvo čudo što profile blokiraju &...

– Dobro jutro svima, kaže PredsednikTejlor1 u stvarnosti svojim toplo-grubim glasom & seda. Koliko shvatam, govori: imajući u vidu iznenađujuće vesti Energena, sada je u toku trka za JužniArktik. Nećemo dozvoliti da padne u pogrešne ruke. Narode, imamo rat u hladnoj klimi. Ali pre nego što predsednikov osmeh stigne da se u potpunosti formira, vidno polje RichardDrejk62 zamračuje se kad tamna figura – PatrikVon59, tagovan – ustaje & podiže pištolj. Predsednikova glava postaje oblak crvenila. Soba se prevrće kad RichardDrejk62 skače u zaklon & njegov memop se zacrnjuje & čuju se zvuci borbe & neko vrišti nešto što zvuči kao 'Darijan Čarls!' & istog časa se upit [darijančarls] strimuje na hiljade foruma, pitaju [kojedarijančarls?] & onda se snimak ponavlja – ponavlja – ponavlja. Ko god da je šerovao taj snimak, svaki put zumira lice predsednika u momentu kad mu glava eksplodira & memop se usporava

frejm po frejm – glava predsednika razleće se na usporenom snimku & snimak se strimuje u 47.196.255 FidID samo s tog linka & u kaskadi od koje se prevrće želudac, svi profili odjednom su blokirani. Sve staje...

To je kao pad preko ivice sveta. Nema ničega; samo se ista poruka pojavljuje svuda na Fidu, gde god da pogledam. Poruka je od vlade & govori: iditekući, smesta iditekući. Sav ostali sadržaj je blokirani & u stvarnosti, u restoranu, svi ustajemo kao krdo & izlazimo na ulicu. Svuda se ljudi teturaju u sutonu na vrhu brda, ošamućeni odsustvom bilo čega na Fidu. Sve komunikacije su prekinute. Toranj, Čvorište Fida, i dalje svetli u daljini, ali sad ne emituje ništa osim vladinoobaveštenje. Ali još je uključen. Reklamni panoi oživljavaju istom porukom koja se beskonačno ponavlja, šireći se s panoa, ispunjavajući vazduh, gušeći večernjenebo, drečaveboje govore iditekući, na snazi je policijskičas, iditekući, na snazi je policijskičas, iditekući, na snazi je policijskičas, iditekući...